

med andre Embeder, saaledes som Tilfældet er, naar den ene Stilling beklædes af Justitiarius i Højesteret og den anden af en Professor ved Universitetet, er det utvivlsomt, at det ikke efter Loven er tilladt at tillægge de paagældende Embedsmænd mere end Halvdelen af den for Stillingen normerede Løn. Jeg kunde have tænkt mig, at den ærede Minister havde søgt at forsvare sin Ret til at udbetale den fulde Løn ved at henvise til § 10 i Loven af 1870. Dette Forsvar vilde ikke have været rammende, men det kunde dog lade sig høre. Den nævnte Paragraf giver nemlig den almindelige Regel, at naar der ved en ny Lønningslov tillægges et Embede en lavere Løn end den, som Embedsmanden hidtil har haft i Indtægt, saa beholder han Forskellen som personligt Tillæg. Jeg siger: Dette vilde ikke have været rammende; det ligger ved Siden af det, der her er Tale om. Denne Forskrift i § 10 er efterkommet i Loven af 7de April 1900, idet der udtrykkelig er fastsat et Lønningstillæg, som udligner den Forskel, der ved den ny Lov fremkommer for de to tidligere Indehavere af Stillingerne. Men hvad her er Tale om, er noget andet, det er, hvorvidt en anden Bestemmelse, nemlig Bestemmelsen i Loven af 1870 § 5, er til Hinder for, at dette Lønningstillæg tilfalder dem fuldt ud, saa længe de tillige beklæde andre Embeder. Men alligevel, siger jeg, kunde et saadant Forsvar have ladet sig høre. Thi det stemmer med Tankgangen, med Aanden i § 10, at den Løn, en Embedsmand nu en Gang faktisk har haft i en vis Stilling, nedsætter man ikke for ham, saa længe han bliver i Stillingen. Dette er en human Regel, som vi ere rede til at følge. Hvis det havde drejet sig om dette reelle Spørgsmaal alene, vilde der ikke have været nogen Meningsforskel mellem Ministeren og Finansudvalget. Tværtimod, vi foreslaa nu udtrykkelig, at der indsættes en Bestemmelse paa Finansloven, der giver den fornødne Lovhjemmel, som mangler, for, at Formanden i Bestyrelsen for Livsforsikringsanstalten kan beholde den samme Løn, som han hidtil har haft, fremdeles ubeskaaret. Men heri ligger tillige selvfølgelig en Hævdelse af, at i sin Almindelighed finder Loven af 1870, § 5, Anvendelse paa dette Embede ligesom paa andre Embeder og Stillinger, for hvilke Lønnen er ansat ved særlig Lov. — Jeg kan indskrænke mig til disse Udtalelser med Hensyn til denne Paragraf, hvis Ordlyd er klar og tydelig. Der er for mig ikke Grund til at gaa ind paa dens Forhistorie,

hvilket jeg i øvrigt, hvis der maatte blive Anledning dertil, vil være rede til. Derimod skal jeg endnu fremhæve, at adskillige Lønningslove fra Tiden efter Loven af 1870 vise, hvorledes man har taget Hensyn til Virkningen af den Bestemmelse, som findes i Loven af 1870, § 5. En af de Love, som citeres i den ærede Ministers Skrivelse, er saaledes Loven af 1ste April 1871. Ved denne Lov blev Stillingen som Direktør for Landbohøjskolen fra at være pensionsberettiget Embede, som det havde været tidligere, forandret til at blive et honorarlønnet Embede; men det siges udtrykkeligt i Loven af 1871, at dette Honorar skal bestemmes paa Finansloven, hvorved det kommer til at falde uden for Rækkevidden af Loven af 1870 § 5. Det samme gælder om Lønningsloven for Landbohøjskolen af 12te April 1892, hvor alle andre Lønninger og Honorarer bleve fastsatte, kun ikke Direktørens, som fremdeles fastsættes paa Finansloven. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at Folketingets Lønningsudvalg, naar der har været Anledning dertil, har indskærpet Overholdelsen af denne Paragraf, ja i en Betænkning, som blev afgiven i Samlingen 1888—89 over Postvæsenets Lønninger, gik Lønningsudvalget endogsaa saa vidt, og fandt deri Tilslutning hos den daværende Indenrigsminister Ingerslev, at det ønskede, at ikke blot skulde Loven af 1870 § 5 bringes til Anvendelse i fuld Udstrækning, men at ogsaa i Tilfælde, som ikke faldt ind under denne Paragraf, skulde der foretages visse procentvise Afdrag, naar flere Bestillinger forenedes paa een Haand. Og jeg kan endnu tilføje, at det er aabenbart, at Finansministeren eller den ærede Konsilspræsident — thi de ere jo fælles om Skrivelsen — heller ikke selv ere tryggede ved deres Argumentation. Thi til Slutning gøres der Forsøg paa at finde et særligt Argument med Hensyn til Loven af 7de April 1900 om Lønninger for Livsforsikringsanstalten deri, at der formentlig i Fjor skulde være truffet en Slags Aftale eller en stiltiende Forstaaelse om, at Loven af 1870 § 5 ikke skulde komme til Anvendelse. Men dette Forsøg er om muligt endnu mere mislykket. Skrivelsen henviser til, at Loven udtrykkelig udtaler, at Stillingerne ikke ere pensionsberettigede. Men dette er jo dog ikke noget Argument for, hvorvidt ikke-pensionsberettigede Embeder falde ind under Loven af 1870 § 5. Endvidere, at i Motiverne til Loven skulde det være fremhævet, at det særlig havdes for Øje, at disse Stillinger skulde frem-